

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΕΝΑ ΔΙΟΝΤΑΡΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ

Μόνος, άκινητος, μέσα στον έκθαμβωτικό διάκοσμο του πολυτελούς σαλονιού, ντυμένος με κόκκινη τήθενο, καταστόλιστη άποδος δαστέλλες και πολυτίμους λίθους, στηρίζεται όλύγιστος σέμια πολυθρώνια. Τό ένος του χέρι ακουμπάει στη ράχη της, ένω με τό δάλλο σκεπάζει τά μάτια του...

Είναι από τους άντρων που ασύντονοι, οι οποίοι κάνουν τους δάλλους νά κλαίνε, μά τα διάκριτα δάκρυα δὲν πρέπει κανένας νά τ' αντικρύστη.

Είνε άκομψη νέος, διανθρωπος αιτός. Τό μουστάκι του και τό ωμούνιο του είνε μαύρα, "Η μορφή του είνε λεπτή κι' έντονη, μέ μετωπό άπαλό και κατάχλωμο. "Η σάτιος του δείχνει τήρη άλαζονειας; Είνε τό οισθητος που δόηγει τίς περισσότερες πράξεις του.

Βαθειά σιγή άπλωνται γύρω του. Ο διανθρωπος αιτός δινεροπλεί και κλαίει...

Ο διανθρωπος αιτός έχει ένα δόνομα τρομερό..

Όνομάρτης Ρισελιέ!

Τό μέγαρο του, τό λαμπρό μέγαρο τού καρδιναλίου Ρισελιέ, μόδιος έχει τελείωση. Αύτό τό ίδιο πρώτο του Μαρτίου του 1626, δι Ρισελιέ θά τό έγκαινασή με μά επίσημη λειτουργία, την δύποια τά τελέση δι ίδιος στο παρεκκλήσιο του. Προσκάλεσε στά έγκαινας και τήν Αδλή τούς θασικούς της πρύγκηπας και τίς πριγκίπισσες, τους φίλους του, τούς έθρονούς του, δόλον τόν κόσμο τέλος, γιά νά τους δείξη τή μεγαλοπρέπεια του, γιά νά τους γοητεύη με τόν πλόστο του.

Καὶ νά τά σκέπτεται τώρα:

— Άρτη δόμος θέβρη... Μοῦ παράγγειλε με ένων ιπποκόμο της σαν νά ήμουν ιπποκόμος—θι πολύ λίγο την ένδιαφέρει αύτή ή τελετή, ή όποια είνε ώστόσο ή επισημοτοίσης τής παντούνιας μου!.. "Αχ, μέ συντρίβει μέ τήν περιφρόνησή της... Μέ ταπεινώνει, μέ νικάει αύτή, μά γυνούκα, έμένων πού κυθερώδη δλιληρηο βασιλείο!..." Ω, βασιλισσά μου!.. Τί νά κάνω... Τί νά έπιχειρήσω;.. Ποιά δόξα πρέπει έπιτελους νά προστεθή στήν τόση αγγλή μου, γιά νά με προσέξεις;.. "Όλα...: "Όλα θά τελίναι, καὶ δόξα, καὶ πλούτο, καὶ τά βασιλεία τής γῆς θλα, καὶ τή ζωή μους ακόμη, για μά ματιά, γιά ένω ευνοϊκό βλέμμα τής βασιλίσσης, τής βασιλίσσης μου:.. Τής "Αννας Αύστριασκης!.. "Αχ, δέν θέρχη άρτη!..

Μιά φωνή μουρμυρίζει πλάγιο του, έπαινερώτατη, ή Μεγαλειότης Τής έφεσσε στό παρεκκλήσιο!

Ο καρδινάλιος μαντιπάρει. Μπροστά του ύποκλίνεται ένας καλόγηρος, μέ κεφάλι κοκκαλιάρικο, μέ γενειάδα, μέ γαμέρο γουνικό—μπορεί νά είνε δόμως κι' άφελές!—μέ μάτια άθωνας κι' σως κι' άθωδάνη!—μέ κορμοστασιάς σπαθοφόρους μπράσου κρυμμένη στό ράσο του, ένως δισελονο-Καπουκίνων τελοσπάτων ψηλόγινους κι' υπύλους.

Κατασλωμος δι Ρισελιέ, τόν δρόπαζει δι τό μπράσο και τού διψυρίζει:

— Κορινιάν!.. Τί μού λές, Κορνιάν;

— Λέω, θι σε λίγο θά Τήν δήγε νά σας χαρίζη τό πόδιο χαμόγελο της!

— Αχ, θά γελεύεσαι! τραυλίζει δι καρδινάλιος.

— Λέω, θι δρέκει νά θέλετε, κι' έ-

*κείνη θά γίνη δική σας!

— "Ε, καλόγερε!.. "Ε, καπουκίνε!.. Μήπως σάλεψαν τά λογικά σου!

— Πανιερώτατε!.. "Ο άδελφος Κο-

ρινιάν σάς έχει αποδείξει—ύποθέτω!—στι έχει θαυμάσια τό έπαγγελμά του ως καταστόπου.. Ξέρει, καὶ νά βλέπει καὶ νά κούνη... καὶ... κι' σταν τό καλεῖ ή περίστασα, νά λέπι κι' αυτός τό λογάκι του!

— Πώς; Εξεφωνίζει άνατριχιάζοντας δι Ρισελιέ. Είπες κάτι, έσου... Τί; Σα ποίον;

— Πανιερώτατε, αυτή τή στιγμή έπιστρέφω απ' τό λούσθρο.. Έκει είδα τή ντέ Ξέραι.. δηλαδή τήν ξυπιστή απεσταλμένη σας πληροίον τής βασιλίσσης.. Ακούστε με, έκλαμπρότατε: "Η Αικατερίνη ή Μεγάλη είχε τά δάντατα του Κεραμεικού, δι βασιλεύεις έχει τό λούσθρο του, ή Μαρία τών Μεδίκων έχει τό λουξεμβούργο της.. Καὶ μόνον ή "Αννα ή Αύστριασκη δέν έχει τίποτε!... "Ένω, έσεις, παιερώτατε, έχετε... μέ καταλαβαίνετε... "Έχετε αύτό τό μέγαρο σας, πού είνε μεγαλοπρεπές σαν τό Κεραμεικό, εύρυχωρο σάν τό λούσθρο, κομψό σάν τό λουξεμβούργο..

— "Ω! ψυθυρίζει δι Ρισελιέ. Είπα... Αχ, άν θήβει νά καταδεχθή... νά...

— Νά δεχτή... "Ω, πανιερώτατε!.. Μπορεί νά είστε ένως μεγαλοφύης πρωμαυτούργος, μά δέν έχετε καθόλου τίς γυναίκες θώπας τίς έρρω έγω δι ταπεινώδης άδελφος Κορινιάν!.. "Έχω κι' έγω τή διπλωματίας μου, ή όποια είνε αύτούντων στή διάθεσί σας... Είπα λοιπόν το λογάκι μου στό αύτη τής κυρίας ντέ Ξέραι. Είπα... μά την πιστή μου τολμήσα νά πό, θτι αύτό τό μέγαρο, τό διπού θαμπόνεις άλον τόν κόσμο, δέν χτίστηκε γιά τόν καρδινάλιο, άλλα γιά μιά ένδυση βασιλίσσας, καὶ...

— Τελείωνε!.. Τελείωνε... λαχανάζει δι Ρισελιέ.

— ...κι' ή ένδυση βασιλίσσας τώρα περιμένει, πανιερώτατε, τήν έπιθεθώσιώι τών λόγων μου!.. Πότε θήβεις νά κομίσω στό λούσθρο τήν έπιστολή, τήν όποια θά γράψετε στή βασιλίσσα "Αννα τήν Αύστριασκη, πανιερώτατε;

Ο καρδινάλιος, έκβαδμος, πνίγει ένων ιππογκρητό έλπιδος. Κλείνει τά μάτια του. Πιέζει τό στήθος του καὶ μέ τά δυό του τά χέρια. Κι' υστερά, θαμπωμένος άκομη, μεθυσμένος, μέ βραχήν φωνή, πού τρεμουλιάζει απ' τό πάθος, λέει :

— Απόψε.. κατά τά μεσανήγα. Θά σε περιμένω στό σπίτι τό δάλλο... έκει στή "Βασιλική Πλατεία"!..

Τήν ίδια στιγμή, ένων ιανθρωπος μαρυρούνεος, απομακρύνεται απ' τήν κουρτίνα, πίσω απ' τήν όποια κρυφάκουγε ώς τότε. "Υστερά, διασύζει τό σκοτεινό δωμάτιο — μέσα στό διπού παραμόνευε ώς τότε—κι" έξαφανίζεται στούς διαβρόδημους τόν μεγάρου τού καρδινάλιου.

Ο άδελφός Κορινιάν ύποκλίνεται ταπεινώτατα, καὶ κατευθύνεται πρός τήν πόρτα τού σαλονιού, τήν όποια άνοιγει.. μά έκει σκοντεύεται παρεύθως σαν κάπτοιον, δι πότος ήταν έτοιμος νά μπη.

Καὶ μπαίνει αύτός δ κάποιος. Είνε κοντόχονδρος, κοιλαράς, έκτρωμα σωτό, μέ πρόσωπο άτριχο, μά διηγήσυχο σάν μούτσουνον κατασκόπιο.

— Ρασκάς! ούρλιαζει δ καπουκίνος. Πάντοτε θά μπερδεύεσαι στά πόδια σου, τελούσπαντων;

— Κορινιάν! τρίζει τά δόντια του τό δέκτρυμα. Κι' έσυ στά ίχνη μου έπάνω, θά πλανίσαις διαρκώς;

— Μόδ παραφορτώνεσαι, μικρέ μου Ρασκάς!

— Μέ παραχαλίζεις, γίγαντά μου, Κορινιάν!...

Ο Κορινιάν σκύβει, γιατί νά κεραυνοβόληση με μάς κατάρροιον τόν διπού πότο του. Κι' δ Ρασκάς άνορθωνται στή μάτια τών παπουτσιών του, γιατί νά βρίση τόδι Κορινιάν Σταματούν, θώμας. "Άλληλοτρωγόντων μέ τά μάτια από ζήλεια, οι δυσδ αύτοι κατασκοποι, και μουγκρίζουν τήν ίδια στι-

"Η Ανάς ντέ Λεωπάρ

γηή κι' ου δυό τους:

— Θάξαντιδαθούμε!

— Ο Ρισελιέ λαχάνιαζε, έντωμεταξύ.

— Ο Ρασκάς, κατασκονιμένος σαν δδοιπόρος, πού δὲν πρόλα-
θε νά ξεσκονιστή, προχωρεί γοργά καί πολλαπλασιάζει τις ύ-
ποκλίσεις του, για νά κινηθή έπιτελους την προσοχή του καρδι-
ναλίου.

— Εκείνος τὸν «πέρνει μυρωδία», στά τελευταῖς. 'Αμέσως, κι'
δ όποιος τού πάθος, κι' ή μανιώδης δίνει γιά τη λατρευτή
του, ξεφανίζονται. Τό ξαναμένο πρόσωπο του ξανασκοτεινί-
άζει απ' τις φροντίδες. Τό ματία του γίνονται παγερός, έκετα-
στικά.

— Κι' ξέρανταν ρώταε:

— Τί γίνεται ή κυρία ντέ Λεοπάρ;

— Ο κατάσκοπος σηλώνει τό κορμί του, καί πετάει μιά λέξι
μόνο:

— Πέθανε!

— Ο καρδινάλιος γίνεται σκυθρωπότερος. Μιά καινούργια βα-
θειά ρυτίδα αύλακωνει τό δύσωπτο μέτωπο του. Ξαφνικά, ξ-
να χαμόγελο του δείχνει, διτή βρήκε έπιτελους την είδησι εύχα-
ριστη!... Τό μίσος αύτού δινθρώπου

είνε προμέρο, δύπως κι' ή δάγκτη του. Κυ-
τάζει τώρα τόν κατάσκοπο, δ όποιος ύπο-
κλίνεται βαθειά μπροστά του. Καί λέει, χα-
μηλόροντα:

— Πέθανε.... Καλά!.. Πές μου τώρα,
ποιος την; «βοήθησε» νά πεθάνη;

— Ο Ρασκάς οκιρτάει. Είνε ίσως ή μποφα-
σιστική στιγμή, κατά την δύσια ήναν αύτού
ψημάτια σώνει μιά δινθρώπη ζωή. Παλέυει,
δ ρασκάς. Διστάζει. «Επειτα σκέπτεται
ξαφνικά:

— Μπά!... Ο κ. ντέ Σαμπριάλ ποτέ
δέν θά τολμήση νά καταγγείλη τόν έσαυτό
του!

— Καί φωναχτά τώρα, κατάχλωμος απ' τά
βαρύν φορτό μέ τό δύποδο φοττώνει τή συνεί-
δησι του, άποκρίνεται:

— Έγώ, πανιερώτατε.. «Έγώ!..

— Ρασκάς, είσαι ένας πιστός ώπρετης..
Πήγανται στόν ταυτά μου... Σε περιμένει..
— Ή λέξι την δύοις μοδηπες, άξιζει νά ζυγι-
στή με χρυσά!.. Πήγαινε τώρα. Κι έκα
τό βράδυ στό σπίτι μου, για νά μοι διηγή-
θης μέ λεπτομέρειες πώς πήγε τό ταξείδι
ου, καί πώς ουνέθη τό πράγμα!...

— Μια στιγμή, πανιερώτατε.. «Επειτε νά
είμαι έδω από δεκαπέντε ήμερες πρίν, μιά
πού ή κυρία ντέ Λεοπάρ πέθανε στις 23
Φεβρουαρίου.. Η άργοπορία μου αύτή συ-
νέθη, γιατί ξήπησα καποτό, δ όποιος έξα-
φανίστηκε τήν έπομένη τής κηδείας.. Κά-
ποιον, που τόν κατασκόπευα έπι έναν μήνα,
κι' δ όποιος μοι γάλιστρησε δινάμειος απ'

τά χέρια τή στιγμή άκριθως πού θή τόν
τασκανα.. «Εσώ... Θά τόν ξαναέρθη!

— Για ποιον μοι μιλάς, Ρασκάς.. Κα-
θόλου δέν μ' άρρεσσον ή σκοτεινές δινάμορες
σου, φύλε κυρί!..

— Συγγράμη, πανιερώτατε.. Πρόκειται
για τήν κόρη τής γαλάζασιματης αύτης κυ-
ρίας.. Για τήν «Ανανάτα ντέ Λεοπάρ!

— Η «Ανανάτα!.. Αύτό τό κορίτσι!..

— Άλτο τό κορίτσι κυθερωνίσας καί καθώδηγούσε την μητέρα
του! ξαναλέει υπόκωφά δ κατάσκοπος. «Απατηθήκαμε, πανιερώ-
τατε!.. Αύτό τό κορίτσι έπρεπε νά χτυπήσουμε!

— Ο καρδινάλιος σκιρτάει

— Ναι!.. «Επειτε νά άφσουμε τή μητέρα νά ζήση, καί νά
σκοτώσουμε τήν κόρη της! προσθέτει δ κατάσκοπος μέ μιά πα-
ράφορ φιλοδοξία, δινώτερη τόν έσας απ' τις δυνάμεις του.

Τά ψυχρά μάτια του καρδινάλιου στράφοτουν. Κι' δ ρασκάς
ξεκαλούσει:

— Αύτη ήταν δ κίνδυνος, έκλαυπρότατε! Μού έξεφυε.... «Αλ-
λοιωνή θά τήν είχα στεληνή, νά δαντάσω τή μητέρα της.... Πού
είνε τώρα;...»Ω, πιστέψτε με: Εικοσι εύπατρίδαι συνωμάτες
δέν δείξουν, δσο άξιζει αύτό τό κορίτσι!.. «Ιωάς νάρθη νά
σᾶς βρή!.. «Αν συμβή αύτό, προσέξτε.. Ούτε τρέμει, ούτε
συγχωρει», ούτε άφοτίζεται ή «Ανανάτα ντέ Λεοπάρ!

— Ο ρισελιέ κατασυφάζει. Σ κέπτεται, υπόλογιζει, συνδυάζει.
Δέν δνειροπολει τή λατρευτή του, τώρα. Σχεδιάζει μιά δολο-
φονία, ψάχνει. Ή σκέψη του, ή σκληρή κι' δπρότατη από τόν οι-
κτο, προχωρεί δδιστάχτη μέσα στόν λαέωνθρυ πού δόηγει στό
εγκλημα, στό αίμα. Σ κέπτεται, δχι πώς νά φειοθή ή νά λυτη-
ρή αύτό τό κορίτσι, δλλά πώς θά τό πιάσι στής τεχνικής παγί-
δες του, καί πώς θά τό κρεμίσει διάστραφότουν. Κι' δ ρασκάς

— Εσφνικά σηκώνει τό κεφάλι του: Βρήκε!
— Ρασκάς, είδες στό «Ανέζ αύτόν τόν βαρδόνο ντέ Σαμπριάλ;

— Μάλιστα, πανιερώτατε! άπαντάει δ κατάσκοπος, πνίγοντας

μιά σθελη διατριχίλα, ξεκίνησε γιά τό Παρίσι τήν ίδια ήμέρα
μέ μένα... Είνε έφωδιασμένος μέ συστατική έπιστολή πρός τήν
έκλαψηπρότητά σας, γιάτι νά τόν δεχθήσει σε άκροσια.. «Ο δινθρώ-
πος αύτός είν' ένα πολύτιμο άποκτημα γιά σᾶς, πανιερώτατε..
Είκοσι τριών χρόνων, χειροδύναμος, οθέλτος καί μέ σπαθι κα-
λύτερο ίσως απ' τό φημισμένο σπαθι τού Τραγκασέλ!

— Τού Τραγκασέλ;

— Μάλιστα... Τού διριστότεχνη αύτού τής ξιφομαχίας, δ όποιος
έχει τήν πο πολυσύναστη από μαθητάς άπλομαχητική σχολή,
στό Παρίσι... Τόν ξέρω καί τόν Τραγκασέλ, πανιερώτατε..
Πρέπει κι' αύτον νά τόν άποχτήσετε!

— Θά ίδομε.. «Η άναφορές τόν κατασκόπω λένει, δτι αύ-
τός δ Σαμπριάλ λατρεύει τή δεσποινίδα ντέ Λεοπάρ... Είνε α-
ληθινό;

— Άληθινό, πανιερώτατε... Καί τήν ψυχή του άκομα θά που-
λούσε στό διάσολο, δρκει διάσολος νά τού προσφέρει τήν «Αν-

ναίδα»:

— Κι' ίστερα μουρμουρίζει μέσα του:
— Χιμ... Τήν έχει πουλήσει κιόλας τήν ψυχή του σε κενον, α-
φού γιά νά κατασκήση τήν κόρη, «κα-
νύσιος» καλά τή μητέρα!

— Κι' ίστερα πάλι, φονάξει:
— Αύτά πού λέτε, πανιερώτατε..
— Και..

— Ακούσει δώ, Ρασκάς: διακόπτει δ
Ρισελιέ, μέ ψυχρό θλέμμα κι' απάσιο
χαμόγελο. Μή φροντίζει πειά γι' αύτό
τό κορίτσι.. «Εσύ μέ άπωλαξες απ' τή
μητέρα.. Τάρα δ Σαμπριάλ θά μέ α-
παλλάξη απ' τήν κόρη!..

— Καί πάνι, πανιερώτατε;

— Μέ τό νά τήν παντρευτή!

— Χαμογελάει δ ρισελιέ φρικιαστικά,
ξεπομπίζοντας αύτή τή φράσι του, Κι' δ
Ρασκάς, δ κατάσκοπος, δ δινθρώπος
τού μαγαριού και τών δολοφονών, δ-
νατριχιάζει έπιονώτερα, βλέποντας τό
χαμόγελο αύτό..

— Κι' ένω δπούσεται, ίπακούντας σέ
σητικό γνέψιμο τού καρδινάλιου, μουρ-
μουρίζει:

— Ο Σαμπριάλ σύζυγος τής «Αναν-
δος τό Λεοπάρ!.. Είνε φριχτό αύτό!..
Ο Σαμπριάλ!.. Φριχτό!.. Φριχτό!..

— Ο καρδινάλιος χτυπάει τό κουδούνι.
«Ενας ώπρετης μέ έπισημη οικοστολή
μπανειν. Ανοίγει διάπλαστα τίς δυό πόρ-
τες μέ τά διπλά θυρόφυλλα, δ όποιες
βρίσκονται ή μιά δαπικρύ στήν άλλη. Ή
μιά πόρτα δόηγει σέ μιά δάπερνη στοά, ή
άλλη στό παρεκκλήσιο. Τό σα-
λόνι γειμεί από εύπατρίδες, από έπι-
σκόπους, από άρχεπισκόπους.

— Ο ρισελιέ πέρνει τά διάσημα τού
καρδινάλιου δξώματός του, καί προ-
χωρεί. Τόν περιστοχίζει μιά μεγαλοπρέ-
πης πομπή από άρχιερεις, δ όποια ψάλ-
λει ένων μπορούσε τήν τηλε-
τουργίας, καί σύνεφα θυμιαμάτων άνε-

θαίσουν στά υψη από χρυσά στήν εισοδη τού παρε-
κκλήσιου. Μέ στηλωμένο υπέρφανα τό κορμί του, άκτινοβδήος,
βλέπει δχι αύτά τά ένδοξη κεφάλια νά διπλώνονται μπροστά
του. «Εξαφνα, κι' ένω πρόκειται νά βαδίση πρός τόν βωμό, κλο-
νίζεται: «Εκεί κάτω, στό βαθός τού παρεκκλήσιου, είνε μιά
γυναίκα, δ όποια δέν σκύθει..., δ όποια είνε δρθή, καί τόν κυ-
τάζει στό πρόσωπο δμήσιτο, προκλητικό, δτρόμα..

— Είνε νέα.. Σανθή, μέ μαρτινά μάτια. «Ωραία, ίπερήφανη, καί
λάμπει όηλη από πρόφασι καί τόλμη..

— Ο ρισελιέ χλωμιάζει από λύσα.. Τρέμει, δ ρισελιέ.. Τά
μάτια του άντιεγγίζουν απειλές τρομερές, άναθεμάτα, κατά-
ρες.. Κι' ή νέα τοι ανταποδίδει μέ τά φλογερά τής μάτια θλες
αύτές τής απειλές.. Είνε σάν μιά ζωντανή κήρυξις άμειλιχτου
πολέμου, άναμεταξύ τους.

— Καί τώρα πού δ καρδινάλιος βαδίζει πρός τόν βωμό μέ σπα-
σμαδικό βήμα, τό πρόσωπο του είνε χαλκοπράσινο από μίσος—

Ο καπούτσιος κατάσκοπος Κορινιάν

ή άπο τρόμο... γιατί ξέρει.. ξέρει δτι η νέα αύτη έρχεται έναντιου του, στηριγμένη, απ' το Δίκαιο κι' απ' την Εκδίκηση, νά του ζητήσῃ λόγο..

Καὶ μουρμουρίζει δι καρδινάλιος:

— Εἶνε ἡ κόρη τοῦ Ἐρρίκου Δ... Ἡ κόρη τῆς δολοφονημένης, τῆς νεκρῆς.. Εἶνε ἡ Ἀνναῖς ντε λεσπάρ!...

Κόρη τοῦ Ἐρρίκου Δ!...

“Δοτε εἰνε ἀδελφή τοῦ Ἀλεξάνδρου τῶν Βουρβώνων, καὶ τοῦ Καλασσοῦ τῆς Βανδόμης; .. Ἀδελφὴ τοῦ δουκὸς ντ’ Ἀνζοῦ; .. Ἀδελφὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ”, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας;

Ποιο δράμα δράμη, κρύθεται στη βασιλική αὐτή καταγωγή της; Ποιά εἶναι αύτή ἡ κυρία πτὲ λεσπάρ, τῆς δούλας μάδασμε τῇ δολοφονίᾳ; .. Γιατί δολοφονήθηκε; .. Σὲ τὶ ὑπῆρχε ἔνοχος, ή ποιας ἐνέδρας υπῆρκε θύμα; .. Ίδου τόσα αἰνίγματα πρὸς λύσιν!...

“Εκείνη ἡ δούλα φέρει τὸ δόνομα Ἀνναῖς ντε λεσπάρ, κι' ἡ δοπιαὶ ἡ οἵη δικαίωμα σὲ μὰ βαθύμιδα τοῦ βασιλικοῦ θρόνου, βγαίνει τώρα μάτ' τὸ παρεκκλήσιο, ἀκριθώς τῇ στιγμῇ ποὺ πρόκειται ν' ἀρχίσῃ η θέληση. Θέληση νὰ φωνάξῃ μὲ τὴ γλώσσα τῶν ματιῶν της στὸ πανίσχυρο ἐκεῖνον δεσπότη δλων:

— Ίδου ἔγω! .. Φυλάξου.. “Οπως κι' ε-

γῷ φυλάγμασι!..

Τοῦ τὸ φώναρε πειά μὲ ἡρωϊκὴ ἀφοβία.

Ἐρρίκη προκλητικοῦ τὸ γάντι της. Καὶ τώρα ἀπούρεται διάσκηψη, διασχίζοντας τοὺς ἀπέραντους διαδρόμους, τοὺς γεμάτους ἀπὸ εὐπόρων, φρουρών, κατασκόπους. Μερικοὶ ἔσφινάζονται ποὺ τὴν βλέπονται μὲ ἀπλῆ τουαλέτα — μονάχη της αὐτῆ — μέσος σὲ τὸ σο μεγαλοπρεπεῖς ἀμφίσεις, ἀπτάξεις τῆς τελετῆς. Ιὴ ρωτοῦν πᾶς θρέψηκε ἔδδος, κι' αὐτῆ δρκεῖται νά τοὺς δειλεῖ τὸ προσκλητήιο της.. Πῶς τὸ προμηθεύτηκε; “Ἐνδοξοὶ εὐπατρίδες χυτημήκαν χθὲς σε μονομαχία, γιὰ ν' ἀποκτήσουν σαν παρόμιο χαρτάκι.. Μεγάλες δεσπότινες πρόσφεραν, μάταια, μωβῶδη ποσά στοὺς θυρωρούς τοῦ μεγάρου, γιὰ νὰ παρασταθοῦν κι' αὐτές στὴν τελετή..

“Η Ἀνναῖς πῶς τὸ προμηθεύτηκε, λοιπόν:

Βαδίζει, ἔσακολουσεῖ νά βαδίζῃ ἀδιάφορα ἢ Ἀνναῖς, μὲ βῆμα ἀλαφρό, ἀρχοντικό, χαριτωμένο. Σαν νά ξέρῃ λεπτομερῶς τὸ «κατατόπια τοῦ μεγάρου, προσχέει τσα μπροστά της, δίχως να τωράται κανέναν, καὶ φτάνει τέλος σὲ μιὰ μακρυνή, ἀπόμερη αἴθουσα, δπού συναντάει ποὺ τὴν περιμένει..”

Αύτοῦ, εἰνε ὁ μαρυτούμενός ἐκεῖνος ἀνθρώπος, δόπιος κρυφάκουν πρὶν τὴ συνομιλία τοῦ καρδιναλίου μὲ τὸν καπούκινο Κορυνιάν.. Εἰνε ὁ δινθρώπος ἐκεῖνος ὁ δοπούς ίμασθε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ τρομερὸ μυστικὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ Ρισελίε πρὸς τὴ βασιλίσσα “Ἀννα τὴν Αὐτοτριακή!..”

Κι' ἡ Ἀνναῖς τὸν ωτάρει γοργά, μὲ πυρετώδη βίδα, χαμηλόφονα. Κι' ὁ ἀνθρώπος τῆς ἀπαντάει, μὲ τὸ μάτι του στηλωμένο ἔρευντικά παντοῦ, μὲ ὑπόκωφη σιγαλή φωνή, λέει καὶ μιὰ λέξι του ἀν δικούγραταν, θα μποροῦσα νά τὸν στείλη στὴν ἀγχόνη..

Ἡ συνομιλία τους αὐτή διαρκεῖ μόλις δυδ λεπτά τῆς ὥρας... “Υστερα, ὁ ἀνθρώπος σὰν τρομαγμένος, γλυτωτρός στὸ ἔσωτρικο τοῦ μεγάρου, ἐνῶ ἡ Ἀνναῖς ντε λεσπάρ τῆς δούλας ἡ καρδιά γοργοχυτάπει ἀπὸ αὐτὸ πούμασθε-ἀπομακρύνεται, μουρμουρίζοντας:

— Ο καλόγερος.. ἀπόψε.. τὰ μεσάνυχτα.. Στὴν «Βασιλικὴ Πλατεία!..” “Ω, τὸν ἔχω στὰ χέρια μου.. Μητέρα.. Θά σ' έκδικήσω!..”

Βγαίνει ἀπ' τὸ μέγαρο, καὶ βαδίζει ἀνάμεσα ἀπὸ δύμαδες λασοῦ, ποὺ παρτηριοῦν καὶ θαυμάζουν τὸ καινούργιο μέγαρο... Προχωρεῖ πρὸς τὸ ἄκρο τῆς πόλεως. Στὴ διαστάσιν τοῦ δρόμου βρίσκεται κάποιο μέγαρο, ποὺ φαίνεται ἀκάποτοπο. “Η Ἀνναῖς με γοργὸ βλέμμα βεβαίωνεται, δτι γύρω της ἐπικρατεῖ ἔρωμα. Πρόκειται νά τρέξῃ πρὸς τὸ μέγαρο αὐτὸ, καὶ κανένας δὲν πρέπει νά την δη πού μπανεί.

Αύτή τη στιγμή, ἔσφινάζεται γρήγορος κάπωις καβαλάρης.. τὴν βλέπει, μπήγει μιὰ κραυγή, ζεπεζεύει πηδηγά, καὶ τὴν πλησιάζει. “Η νέα δινατριχάζει καὶ φυθηρίζει:

— Ο βαρδώνος ντε Σαμπτιάκι!

Ο βαρδώνος εἰνε ντυμένος μὲ ἔξαιρετη κομψότητα. “Έχει κόκκινο στριμένο μουστάκι, κοκκινά μαλλιά, ἀγέρωχο σόδμα, βλέμμα μανιάδες, βρασώ.

— Η μοιρά δὲν θέλει νά μάς χωρίστη! λέγει γελώντας, μὲ φωνή τραχείας καὶ σαρκαστική. “Έφυγα ἀπ' τὸ Ἀνζέ, καὶ νόμισα δτι σᾶς έχασα γιὰ πάντα..” “Έρχομαι στὸ Παρίσι, κι' ίδου ἐσεῖς ἀντικρύ μου!.. Βλέπετε; .. Είχατε δδικο να μὲ ἀπο-

φεύγετε έτσι!

“Η ἀπάντηση τῆς Ἀνναίδος τούρχεται σὰν καμτσικιά δύσηνηρη:

— Τὰ παραλέτε!.. Είστε καυχησιάρης.. Γιὰ νά σᾶς ἀποφεύγουν, θάπτετε νά σᾶς φοβούμασι... Μά ἔγω σᾶς μισῶ, χωρὶς νά σᾶς φοβούμασι.. Χαίρετε, κύριε!

— Δὲν σᾶς ἀφήνα μουγκρίζει μὲ λύσσα δ Σαμπτιάκ. Είτε μισεῖτε, είτε δχι, θὰ μὲ ἀκόσσετε!

Τὸ δρύια πάθος του ξεχειλίζει σὲ ἀπειλές πρῶτα, σὲ ίκεσίες

υπερα, καὶ τέλος σὲ λυγμάνος. Λειπει τὸν ιστορία του, ἀνάθει, μεθάσει..

— Σᾶς δυσπάτη! καταλήγει λαχανισμένος. Δέκα φορὲς μὲ ποτορκούσατε.. Μά τώρα η μητέρα σᾶς πτέθανε.. Σᾶς χρειάζεται η ματράτο νά στηριχθῆτε. “Ακούστε με..” Η τύχη μου ήταν καλή, καὶ τώρα γίνεται λαμπρότερη.. Μὲ προσκαλεί κοντὰ τοῦ διοίσι δι καρδινάλιος Ρισελίε..” Αμά γίνεται βωρή ντε Σαμπτιάκ, ή Αύλη θὰ σᾶς είναι ἀνοχήτη, μιὰ μαγευτική ζωὴ δισκεδάσεων καὶ τιμῶν θά μπλωθῇ μπροστά σᾶς.. Πέστε μου, δ, πέστε μου μιὰ λέξι επιλίσας.. Μή μὲ ἀπελέψετε τόσο σκληρά!

“Ενας οίκτος ἀπλώνεται στὸ πρόσωπο τῆς νέας. ‘Απ’ τὰ χειλὶ της ξεστομίζονται λόγια τρομερά:

— Μοῦ ζητάτε μιὰ λέξι.. Θά προτιμούσα νά μη σᾶς τὴν πά.. Μά τώρα μὲ ἀναγκάζετε νά τὴν προφέρω.. Βαρδώνει ντε Σαμπτιάκ, ή ‘Ανναῖς ντε λεσπάρ δὲν μπορεῖ νά γίνη γυναῖκα ένδικος κλέφτη!

— Ο βαρδώνος ζαλίζεται. Χλωμιάζει κατατρομαγμένος.

— Ίδου δ δρόμος σᾶς! προσθέτει ή ‘Ανναῖς μὲ δινέκφραστο μεγαλείο στὴ σάται της. ‘Ιδου κι' δ διοίσι κού!

Τότε δ Σαμπτιάκ λυτρώνεται ἀπ' τὴ ντροπὴ ποὺ τὸν συντρίβει. “Ορθώνει τὸ κορμί του. Μανιλέδες γέλιο παραμορφώνει τὰ χειλὶ του. Μπαίνει ἀπότομα μπρός στὴ νέα, καὶ τῆς φράζει τὸ δρόμο. Κι' ξέαλλος :

— Κλέφτη!.. Ναι, κλέφτη!.. Καὶ δὲν είνε τὸ μόνο ἐπίβετο ποὺ μοῦ ταριχάζει, αὐτό!.. ‘Υπάρχουν κι' δλα..” “Ισας θὰ μάθετε κάποτε ποιοι είματε πραγματικά!.. Κλέφτη!..” Ουτε τὸ ξέρεται αὐτό, πειά; .. “Ε, ένας λόγος περισσότερος λοιπόν, γιὰ νά γίνετε γυναῖκαν!

— Τολμάτε...

— Τολμά τὸ πᾶν! Θρυχήθηκε ἀφριούμενος δ Σαμπτιάκ. Καὶ μιὰ ποὺ σὲ θρίσκω, σὲ παρ-νων μαζύ μου!...

Μὲ φλογερά μάτια, μὲ σπασμούς πάθους, ἐτοιμάζεται νά ριχτη, σηκώνει τὸ δέρμα του. Αύτη τὴ στιγμή, ἔνας ἀνθρώπος πηδάει ἔξω από μιὰ πόρτα εκεῖ κοντά καὶ μὲ θάσια κατάστη γρηγά τινάζει τέσσερα θήματα πιό πέρα τὸν βαρδών καὶ μὲ τὴ θρυντερή, νεανική φωνή του, λέει σαρκαστικά:

— Σὲ καλ σας, θερώνει μου!.. Δὲν θλέπετε, τελοσπάνων, δτι θενοχλεῖται τὴν κυρία;

Ο Σαμπτιάκ μανισμένος κυττάζει γύρω του. Βλέπει ἐπιτέλους, δτι ή ‘Ανναῖς έχει ξέα-φανιστή! Μπροστά του οτείκει ἀκόμη δ ἀγνωστος αὐτός, τοῦ διόποιο τὸ τραχύ χέρι δικίμασε τόσο δυσάρεστο πρό δλγου...

Ο Σαμπτιάκ ξέαλλος πειά, προχωρεῖ κατεπάνω του. Μουγκρίζει:

— Ξέατε σπαθί.., “Εμπρόδι..”

Καὶ συγχρόνως τραβάει τὸ σπαθί του.

— Μιά στιγμή, κύριε! τοῦ λέει ψυχρά δ ἀγνωστος. “Ἐπιθυμῶ πολύ νά μονοισχήω σας σάς, δλά δ όχι καὶ νά πεθάνω στὴν κρεμάδα..” “Πάρωνται διατάγματα, ξέρετε, ποὺ ἀπαγορεύουν τὴ μονομαχία μὲ ποιηθείσαντα..”

— Μά την κόλασι, είνε σωταρί.. τραυλάζει δ Σαμπτιάκ, κιτρινίζοντας πολύ πολύ. Τὸ διατάγματα!.. “Ο Ρισελίε!..” Η ἐπιτολή δικράσεος ποδχώ γι' αὐτόν!.. “Η τύχη μου!.. Φτού, διάθολε..” Τὶ πήγαντο νά κάνω...

Καὶ πάλι στρέφοντας στὸν δγνωστο, τοῦ λέει:

— Ήστασός, κύριε, πρέπει νά χυτηθούμει!.. Πού θλέτε καὶ πότε, ώστε νά μη μάς διντηφθῆ κανένας;

— Αδρίο!.. Οταν νυχτώσθη.. “Εξω μάτ' τὴν έκκλησια.. Θά ειματρίσατε στὶς διαστάσεις σας!..”

— Καλά!.. Καὶ τώρα θέλω νά μάθω, ποιὸς είστε, κύριε ἀγνωστο μου!.. Πρόκειται καὶ τὸν ριέω τὴν καρδιά σας τροφή στὸ σκυλιά μου καὶ πρέπει νά ξέρω τὸ δνομά σας!.. μουγκρίζει δ Σαμπτιάκ.

— Τὸ διοίσι σας πρώτα, δν εύδερεσθηθε! λέει δ ἀγνωστος ψυχρά.

· Ο πάτερ ιωσήφ

—Είμαι δ ωρδώνος "Εκτωρ ντέ Σαιμπριάκ!"

—Κι' έγώ όπλως, δ Τραγκαθέλ! λέει δ γνωστος χαιρετώντας. Τραγκαθέλ, διευθυντής της 'Ακαδημίας των Καλών Παιδιών', διδάσκαλος της διπλωματίας!

Και χαιρετώντας πάλι με δημιρχή χάρι, προσθέτει:

—Λοιπόν, ωρεθουάρ για αύριο, κύριε ωράνω! Θά σας περιμένω...

'Ο Σαιμπριάκ συγκρατεί ένα κίνημα διπλητικό. "Επειτα πηδάει στο όλογό του, τό σπρουνίζει ξαπλωσιά κι' έξαφανίζεται καλπάζοντας πρός το Παρίσι. 'Ο διδάσκαλος της διπλωματίας διανοτικών τους δώμους της, επιστρέψει στό σπίτι, απ' τό διποίο θύγη, σταματάει για μια στιγμή στην πόρτα καλ μουρμουρίζει θιλιμένα:

—Κι' θυμάς, ούτε κάν μέ κύτταξε έκεινή!

Είναι ή δλήθεια! Ούτε τὸν κύτταξε καθόλου τὸν γενναῖο Τραγκαθέλ, ή 'Ανατις ντέ Λεσπάρ. Μονάχος ένας θιαστικό θλέμμα, φευγαλός, δάστραπια, τοβρίες. Μόλις έμφασηςτης δ Τραγκαθέλ, δ σωτήρας της, ή 'Ανατις ούτε ζήτησε κάν νά μάθη ποιδιά ήταν. Μιδ σκέψι κυριαρχούσε τότε στό μυαλό της: Γάρδ νά μπη το γηρογώρωτερο στό σπίτι, δίχως δ Σαιμπριάκ ν' αντιληφθῇ τιποτε!

Γρήγορη λοιπόν σάν αστραπή, έστριψε τή γωνία της δύο διού Κουρτά, κι' δρμησε μέσα σε μια μισοχωνή θύελλα, ή δποιας άσφαλδως περίμενε τήν δφηξή της, για νά δνοίξῃ έντελως καλ νά κλειστή έπειτα δρμητικά.

Έκει, σ' ένα πλατάν χώλ, ή 'Ανατις κάθεται για λίγο, καθησυχάζει συνέχεται. Τό στήθος της είνε φουσκωμένο. 'Η καρδιά της ρυπάνει.

Και τότε... τότε μονάχα ιψιθυρίζει:

—Αύτος... αύτος δ γενναίος άγνωστος θά μονομαχήση πρός χάρι μου!... Θα διακινδυνώσει τή ζωή του μεί είναι απ' τούς τρομερότερους έφουμάχους ήτης Γαλάς, τό Σα μποιακ... Ή, πώς θά ήθελα νά μάθω ποιδιά είνε!

Ακούει, για λίγο, τό γηρύορο χτυποκάρδι της δινειροπολωντας... Επειτα, ξαναμούρμουρίζει:

—Έμπρός!... Δέν έχω τό δικαίωμα, ούτε ν' άργοπορω, ούτε νά συγκυνούμαι... Έμπήκα στόν στενόχωρο δρόμο πειά.. Θά δασιώνως δι τέμρα του τώρα, έσω το κι' αν πρόκειται νά συναντήσω τόν γκρεμό που θά με καταπιή. 'Η πεθαμένη καταράστηκε. Πρέπει νά έκδικηθω θά σ' έκδικησω, ναι, μπέρα μου!...

Ο διδάσκαλος της διπλωματίας άνεψει στό σπίτι του. Καθθαν ψηλά, έκει πάνω σε μια σοφίτα, τήν δια το είλει μεταμορφώσει σε γονετικό δωματιάκι. Τρέχει τώρα κι' δνούλει έναν φεγγίτη καλ σκύβωντας κάτω στόν δώμορφο καλ μεγάλο κήπο του άντικρυνον μεγάρου, ψιθυρίζει:

—Θά την δώ πάλι... "Όπως τή θλέπω δέκα ήμέρες τώρα, καθισμένη σ' έκεινο τό παγκάκι!

Αύτος δ κήπος θρίκεται πίσω απ' τό σπίτι, στό δποιο μπήκε κα κατοικεί ή 'Ανατις ντέ Λεσπάρ! Είνε δ κήπος τοδ σπίτιού που μένει ή γενναία κόρη, που κρύβεται για νά έκδικηση τή μητέρα της. 'Άλλα τι πράγμα είνε αύτος δ Τραγκαθέλ... 'Η λιστορία των καμιμάτων του καλ τόν κατορθωμάτων του, θά σας τόν ζωγραφίστηλεια απ' τό κεφάλι δις τά νύχια του:

Είνε εικοσιδύο χρονών, γοργός, εύλογιστος, οδέλλος. Δεν νοιώθει κακιά π' κάρα για τή ζωή, είνε αισιόδοξος σάν ήγουμενος μοναστηριού καλ μονάχος νοιώθει πότε-πότε τρελλούς θυμούς, κι' έξαψεις, γιατί είνε εύερεθίστος.

"Έγει πρόσωπο άρελες καλ περιθωνο, μαλλιά άφθονα, μάτι έ-

ξυπνο κατί τίμιο, μουστάκι λεπτό. Τό σύνολο του είνε δινέκφραστα δρμονικό, πού κινεί δσους τόν γνωρίζουν σέ δάκτανλητη ουμπάθεια και ή υπαρξή του άκτινοθολεί από νεότητα, ρώμη κι' ίπποτική άνδρεια...

Αύτή τή στιγμή δ Τραγκαθέλ, απ' τό δψος τής σκοπιάς του, κυττάει με λατρεία τόν κήπο 'Εκείνης, τήν δποια λατρεύει από μακριά, χωρις νά τήν ξέρη ποιά είνε.

Διό δινήρωποι μπαίνουν τώρα στή σοφίτα του. 'Ο ένας έχει άθλητικό κορμι και πρόσωπο πλατύ κι' άνοιχτόκαρδο. 'Ο άλλος είνε ψυχρός, λιγόλογος, δίχως πολλές χειρονομίες, εύπατριδης με διεμπό πνύσμα. 'Ο Τραγκαθέλ στρέφει κι' δπλώνει τά δυό του χέρια για νά σφηξη τά δικά τους.

—Διδάσκαλε, τοδ λέει δ κολοσσός, αφίνετε λοιπόν τή σχολή σας;

—Ναι... Θά διναγκαστού μού φαίνεται νά τήν κλείσει κι' βοτέρα νά πάω νά κρεμαστό!... Ποιός θά μονομαχή τώρα, θυτερά απ' τά διατάγματα το Ρισελιέ έναντιν τής μονομαχίας;

—Τραγκαθέλ, λέει σοβαρά δ ψυχρός εύπατριδης. 'Έμαθα τό δνομα τής άγνωστος σας!...

—Μωλουδ! θωνάζει έξαλλος από χαρά δ Τραγκαθέλ. 'Αγαπητέ μου κόμη Μωλουδ!... 'Η εύγνωμοδυνή μου θά...

—Αφήστε τα αστά... 'Η δηγνωτός σας δνομάζεται...

Σωπαίνει ξαφνικά και διστάζει δ κόμης ντέ Μωλουδ. Ρίχνει συγκρόνως ένα θλέμμα οίκτον στόν Τραγκαθέλ. Αύτό τό δνομα, δι δποιο έμαθε, είνε δπά κείνα πού γενούν τόν τρόμο ή τό δυστυχία...

—Λοιπόν; ρωτάει με πυρετό δ Τραγκαθέλ. Πώς δνομάζεται, αγαπητέ μου φίλε;

—Ονομάζεται 'Ανατις ντέ Λεσπάρ!

—'Ανατις!.. Τί λατρεύει δνομισμά!.. 'Από σήμερα και στό έξης, θ' άντη ζη διαρκώς στό χελή μου!.. 'Σ' εύχαριστων πτερωρού, Μωλουδ!.. Κι' έσυ, καλέ μου Μονταριόλ, έρεις δι μονομαχή αστρίο θρόδου!.. Μονομαχή με έναν κάπιον Σαιμπριάκ, δι δποιο πρόσθαλε τήν έκλεκτή μου... 'Ανατις!.. 'Ανατις!..

—Αχ, δηγαπτέ μου κόμη, πόσο σ' εύγνωμονάω...

—Ωμορφο πραγματικά δνομα, τό 'Ανατις! λέει δ κόμης. 'Επισής κι' αντών τόν Σαιμπριάκ, τόν γνώρισα κάποτε στό 'Ανατις.. Είναι καλός μονομαχός δώμας και μπορεί καλλιστα νά σέ σκοτώση... Θά ήταν κρίμα!

—Τί ήρθε νά κάψει στό Παρίσι; ρώτησε δ Τραγκαθέλ.

—Ηταν άλλοτε μαζί με τόν Σαιμπριάκ, και θά έρη νά σας πή πολλά για λογαριασμό του... Αύτό πού έξερα έγινε, είνε... Θτι είνε πρόδης και τρομερός έιφομάχος... Και φοιδούμαι γιά τή ζωή σας!

—Διάθισει!.. Θά έρηση δωσουν νά σας σκοτώση! Εκανε εύθυμα δ Μονταριόλ στόν Τραγκαθέλ.

—Σιωπή, Μονταριόλ! έφωνησε έκεινος. Κι' έσας, κόμη, σας εύχαριστω για τή σημερινή χαρά πού μού προξενήσατε!

—Ωστε είστε αποφασισμένος νά δηγαπήσετε τή δεσποινίδα ντέ Λεσπάρ;

—Τήν άγαπα! μουρμουρίζει με πάθος δ Τραγκαθέλ. Είναι δέκα ήμέρες δι πάνω... Κι' δια την δω γιάδι μάτι στιγμή σ' έκεινο έκει τό παγκάκι, ζω με τήν έλπιδα κατόπιν δις αστρίο που θά τήν ξαναθά τήν έδια στηγανή!

—Λοιπόν, έχει τήγανη!

—Λοιπόν, λέει ψυχρά δ κόμης, θέλετε νά σας δηγαγγειλώ κάτι;

—Λέγετε, δηγαπητέ μου κόμη...

—Λοιπόν, άκοδοτε... Αν δ Σαιμπριάκ δέν σας τρυπήσει τό στήθος με καμμιά καλή σπαθιά,

—Λοιπόν, δέρω σας θά σας σκοτώση άκοδη μια σιγουρά!

(Άκολουθει)

